

Hồi 11

Ngọc Dung La Sát

Tiếng rú như xé nát ruột gan của Cổ Lãnh Vân làm cho Tần Quan Vũ giật mình quay lại.

Trước mắt chàng là một địa ngục trần gian. Cổ Lãnh Vân đứt mất hai chân, đang quần quai vạt mình trên vũng máu.

Đôi mắt của Tần Quan Vũ vụt đỏ ngầu như máu, hét to:

- Tiện tỳ, ngươi quả thật là lòng lang dạ thú.

Và như một mảnh lưu tinh, chàng lao vút vào người thiếu phụ.

Đã không giận dữ mà đầu mày cuối mắt của người thiếp phụ trẻ đẹp còn nghiêng liếc và chan chứa dục tình, nàng khẽ nhích môi hé nụ cười như hoa nở.

- Kẻ nối hậu của Nhân Quân quả thật là anh dũng.

Vừa nói, thị vừa ngửa thân mình mềm mại ra sau, ngón tay ngọc nhẹ búng ra khiến cho Tần Quan Vũ cảm thấy toàn thân tê dại, không sao cử động được nữa.

Bằng những gót sen thoăn thoắt, người thiếu phụ bước đến gần Cổ Lãnh Vân, hất hàm về phía tên tỳ nữ:

- Hãy cứu tỉnh lão thất phu đó.

Hai ả nữ tỳ dạ rập lên một tiếng, rồi cùng ngồi xổm xuống và ấn vào mạch môn nơi tay của Cổ Lãnh Vân, còn ả thứ ba thì hai tay chà xát lên tỉnh huyết.

Mấy phút trôi qua, Cổ Lãnh Vân dần dần tỉnh dậy, và như khinh thường sự đau đớn, ông lặng lẽ vận khí điều tức.

Người thiếu phụ mặt lạnh như đồng, hất hàm quát mắt:

- Lão thất phu, quyền thứ ba của Huyền Kinh dấu ở đâu? Hãy mau ngoan ngoãn nói ra đi, bằng không thì đừng trách ta độc ác.

Do huyết đạo bị chế, Tần Quan Vũ trợn muốn rách khóe mắt theo lòng căm hận, nhưng toàn thân tê liệt không làm sao được như ý muốn của mình.

Cuối cùng, chàng phải cắn răng nhắm mắt, không đành lòng nhìn thắm cảnh của Cổ Lãnh Vân, người bằng hữu của phụ thân mình, là người đã từng bồi ẵm nâng niu mình từ lúc nhỏ.

Chàng nhắm mắt lại, nhưng óc chàng cứ quay cuồng... Nếu quyển thứ ba của Huyền Kinh lọt vào tay của nữ nhân độc ác này thì hồ dữ sẽ thêm cánh. Và theo đó, tương lai của võ lâm sẽ ra sao? Phải chăng rồi đây núi thây sẽ cao lên, sông máu sẽ thành ngập lụt?

Phần nộ, oán thù, bùng bùng trong óc chàng, chỉ hận không phanh thây xẻ thịt được kẻ thù, và nghĩa vụ trước mắt cũng vẫn phải đứng trơ bất động.

- Tiễn tỳ ác độc!

Thình lình, Cổ Lãnh Vân thét lên như tiếng rú của một con thú đến giờ giãy chết. Tần Quan Vũ rùng mình, nghe lòng như bị muôn mũi đao cắt xé.

Trước mặt đây, người bằng hữu của phụ thân mình bị kẻ thù hành hạ dở sống dở chết, trong khi mình xuôi tay đứng thẳng mà nhìn.

Tiếng của người thiếu phụ chọt quát lên lạnh lạnh:

- Lão thất phu, ngươi không chịu nói à? Được, vậy hãy ném thử mùi vị của phân cân thác cốt xem sao.

Tiếp theo giọng nói âm hiểm của thiếu phụ, Cổ Lãnh Vân lại rú lên... Tiếng rú kéo dài thê thiết, và cuối cùng là khàn khàn lạc giọng, đứt quãng từng hơi.

Tần Quan Vũ cắn môi đến rướm máu, nhắm nghiền đôi mắt lại.

- Buông ta ra... được, ta nói... ta nói...

Bị đối phương dùng thủ pháp phân cân thác cốt làm cho sai chạy khớp xương, Cổ Lãnh Vân không làm sao chịu nổi sự đau đớn đó, cuối cùng phải buộc miệng kêu lên như thế.

Tiếng kêu đứt quãng của Cổ Lãnh Vân làm cho Tần Quan Vũ giật mình mở mắt.

Chàng thấy Cổ Lãnh Vân mặt như tờ giấy trắng, mồ hôi rịn ra ướt đầm, từng sợi tóc trắng phau đều dựng cả lên, hai hàm răng cắn chặt và thân hình run bắn lên, biểu lộ sự cực kỳ đau đớn.

Tần Quan Vũ nghe lòng thất lại, chàng thấy như chính mình đang bị cực hình.

Nhưng, cùng một lúc, chàng liền tưởng đến Huyền Kinh mà chàng xem như sinh mạng của mình. Trước giờ xâm nhập Tử Vong lâm, ân sư đã dặn dò cẩn thận, bảo phải tìm lấy cho

kỳ được quyển ba và quyển bốn của Huyền Kinh. Và sau khi luyện xong võ công trong đó, mới có thể báo thù cho ân sư được.

Huống chi, song thân của chàng cũng đều bị thất tung tại Tử Vong lâm cả, sự sinh tử chưa rõ. Bây giờ, vạn nhất mà Cổ Lãnh Vân không chịu nổi sự đau đớn của phân cân thác cốt mà chỉ ra nơi dấu quyển Huyền Kinh, để nó lọt vào tay kẻ địch thì hận thù chỉ đành vĩnh viễn không sao trả được.

Nhưng, trước mắt chàng, Cổ Lãnh Vân đang oằn oại, mà mình lại có thể vì một chút ích kỷ mà không muốn cho ông nói, để thân già phải chịu tan nát hay sao?

Bao nhiêu ý nghĩ mâu thuẫn trong tình cảnh thực tại vò xé tâm can Tần Quan Vũ. Chàng cảm hận nhìn nữ nhân độc ác kia và có cảm tưởng ả là một con rắn hóa thân. Chàng thề với lòng rằng, sẽ có một ngày nào đó, thân hình của con người dâm ác hung dữ kia sẽ bị chàng nghiền nát ra thành cám. Chàng sẽ làm cho ả muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong, cho con người độc ác ấy nếm đủ sự độc ác của đời.

Người thiếu phụ nghe Cổ Lãnh Vân chịu nói, bèn quay sang bảo tên tù nữ:

- Buông lão ra.

Và nói lại Cổ Lãnh Vân, nói gần từng câu:

- Đây là cơ hội cuối cùng, lão thất phu, nghe cho rõ đây. Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan ta không việc gì mà đi nói hai lần. Nếu lão còn kiếm chuyện quanh co, ta sẽ làm cho lão đau đớn tận cùng, và sẽ chết ngay trong cái đau đớn đó, quyển Huyền Kinh kia ta cũng không cần.

Cổ Lãnh Vân như cố hết sức hơi tàn, giọng ông trở nên tha thiết:

- Trịnh Như Xan, với chút ân nghĩa của ta đối với ngươi, ngươi hãy để cho ta khỏe lại một chút rồi nói. Ta đã già quá rồi, dù võ công cao bằng trời đi nữa thì ta cũng không có chỗ dùng, ta sẽ nhường lại cho ngươi. Trịnh Như Xan, ta hỏi ngươi một điều, ngươi có thừa nhận rằng ngươi là đệ tử của ta hay không?

Ngọc Dung La Sát quắc đôi mắt dữ dằn nói:

- Mồm chó không mọc được ngà voi. Hãy câm họng ngươi lại.

Vừa nói, Ngọc Dung La Sát vừa khẽ liếc Tần Quan Vũ, và chậm chậm bước lại bên chàng, và nói bằng một giọng buồn buồn:

- Tần công tử, tôi biết công tử cảm hận tôi lắm, tuy tôi cũng muốn... nhưng thôi.

Thị bỏ lửng câu nói, mặt hơi cúi xuống liếc chàng thật nhẹ, và bước sát đến bên chàng.

Hai người đầu mặt vào nhau, gò ngực phập phồng của ả chạm sát vào ngực của Tần Quan Vũ:

- Trong lòng tôi tàng ẩn không biết bao nhiêu đau khổ, mong công tử thông cảm mà tha thứ cho.

Trong giọng nói đầy u oán, mặt ả khẽ ngẩng lên, tia mắt van lơn nhìn sâu vào mắt Tần Quan Vũ.

- Thật là nữ nhân vô sĩ.

Theo tiếng quát lạnh lùng, đôi mắt đỏ ngầu của Tần Quan Vũ xĩa xối vào mặt ả như mũi dao sắc bén.

Không thể chịu đựng sự sỉ nhục đó được nữa, Ngọc Dung La Sát dựng mày đỏ mặt, và thành linh ả cất tay lên tát thật mạnh vào mặt chàng.

Chát!

Bị bàn tay ngọc in trọn lên trên má, Tần Quan Vũ chớp mắt như đổ hào quang.

Nhưng, ngay lúc đó, Ngọc Dung La Sát kêu lên một tiếng khe khẽ, rút tay về và thụt lui luôn mấy bước.

Sắc mặt ả tái lại, vẻ sợ sệt lộ rõ trên mặt, giống như ả vừa mới làm một việc sai lầm đáng sợ...

Và Tần Quan Vũ tuy có phát hiện điều lạ đó, nhưng chàng không cần suy nghĩ gì khác, trước mắt chàng chỉ có hận thù nên quát lên:

- Ngọc Dung La Sát, lòng dạ và thủ đoạn độc ác của ngươi thật là tương xứng đấy. Nhưng ta không phải là hạng người sợ chết. Ngày nay, nếu ngươi không giết được bọn ta, thì e rằng cái họa thảm khốc sẽ dành sẵn cho ngươi ở ngày sau đấy.

Ngọc Dung La Sát dịu giọng:

- Tần công tử, nếu công tử đừng nhục mạ thái quá, thì dù có chết tôi cũng không dám...

Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, cắt ngang câu nói của ả:

- Đừng có giả bộ van lơn, ngươi đóng kịch cũng rất khéo đấy, nhưng đừng mong qua mắt ta được.

Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng mỗi nghi vấn trong lòng chàng mỗi phút mỗi tăng...

Tiêu Hồn Tinh Nữ không dám đối diện giao đấu với chàng đã là một chuyện lạ. Bây giờ, nữ nhân cực kỳ ác độc này lại đối xử với chàng như thế, sự việc càng dồn dập vào óc chàng thêm không biết bao nhiêu dấu hỏi to tướng mà không sao giải đáp.

Người trong chốn võ lâm chỉ cần hơn thua một tiếng nói là đủ để sống chết với nhau vì vấn đề sĩ diện. Thế mà Ngọc Dung La Sát trong cơn tức giận vì bị chàng nhục mạ, chỉ đánh chàng một tát tai, rồi lại tỏ ra ăn năn sợ sệt. Tại sao lại có chuyện như thế?

Như mặc cho sự xét đoán của Tần Quan Vũ ra sao cũng được, Ngọc Dung La Sát vẫn một giọng van lơn:

- Tần công tử, tôi không phải là đóng kịch, mà sự thật là trong lòng tôi có những điều không thể nói ra. Mong công tử nên thông cảm mà tha thứ cho.

Ả lại khẽ liếc Tần Quan Vũ và quay về phía Cổ Lãnh Vân, giọng nói của ả cũng đổi liền theo sắc mặt đánh ác:

- Lão thất phu, hãy mau nói ra nơi cất giấu Huyền Kinh, bằng không ta sẽ cho lão nếm lại cái mùi vị của phân cân thác cốt.

Lửa giận lại ùn ùn bốc cháy, Tần Quan Vũ quát lên:

- Trịnh Như Xan, ngươi còn một chút nhân tính nào chẳng?

- Tần công tử, tôi không làm gì có thể gọi là đắc tội với công tử. Tất cả những việc gì khác của tôi, xin công tử đừng nhúng tay vào.

Ngọc Dung La Sát nói chưa dứt tiếng thì Cổ Lãnh Vân đã dùng hết tàn lực, tung mình lao thẳng vào lưng của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ toàn thân rung động vì sức mạnh lao tới của Cổ Lãnh Vân, nhưng đồng thời, huyết đạo bị phong bế của chàng từ nãy giờ, lập tức được giải khai.

Sau khi giải huyết cho Tần Quan Vũ rồi, Cổ Lãnh Vân hầm hầm quát lớn:

- Tiện tỷ, ngươi tưởng ta có thể dễ dàng chỉ chỗ giấu Huyền Kinh cho ngươi được ư?

Ngọc Dung La Sát tái mặt, giận đến run người. Ả phóng mình về hướng Cổ Lãnh Vân và quát:

- Lão thất phu muốn chết!

Cổ Lãnh Vân vụt cười khan, giọng cười pha đậm oán hờn:

- Sống không có gì vui, thì chết đâu phải là chuyện đáng sợ? Trịnh Như Xan, tình nghĩa phụ tử kể từ nay hoàn toàn cắt đứt. Việc nuôi dưỡng dạy dỗ người, ta kể như đã làm một việc không công.

Về mặt tái lên vì giận dữ của Ngọc Dung La Sát biến chuyển không ngừng, trong đó có xen lẫn cả oán hờn, độc ác, hối hận, thẹn thùng, và đã làm cho ả đứng lặng thật lâu.

Cuối cùng, giọng nói của ả lại cũng trở nên đanh ác:

- Câm miệng lại! Ai là nhi nữ của người?

Sự đau đớn như tan đi vì giận dữ, Cổ Lãnh Vân hét lên:

- Tiện tù, ta sẽ sống chết với người.

Cùng một lượt với tiếng hét, Cổ Lãnh Vân dùng hết tàn lực phóng mình lên dùng chiếc đầu húc vào người của Ngọc Dung La Sát.

Sự liều mạng của ông ta làm cho Tần Quan Vũ hốt hoảng, lúng túng không biết làm sao.

Ngọc Dung La Sát cười nhạt, chờ cho thân hình của Cổ Lãnh Vân lao tới gần rồi ả khẽ uốn mình qua, vươn hai ngón tay nhắm ngay vào huyệt Ngọc Châm của đối phương mà điểm tới.

Nhìn thấy lão nhân đáng thương kia sắp bị chết vì độc thủ của nghĩa nữ của chính ông ta, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, rồi vận kinh lực vung tay đập thẳng vào Khúc Trì đại huyệt của Ngọc Dung La Sát.

Chưởng lực như ngọn sóng thần của Tần Quan Vũ vừa bủa tới thì ngón tay điểm chưa trúng Cổ Lãnh Vân của Ngọc Dung La Sát buộc phải rút về, và thuận chiều quạt mạnh trở qua...

Bùng!

Hai luồng kinh lực chạm trúng vào nhau, vang lên một tiếng rợn người. Tần Quan Vũ lắc mình hai ba lượt, lão đảo thoái lui luôn mấy bước.

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng yên bất động.

Tuy giật mình trước công lực của đối phương, nhưng Tần Quan Vũ vẫn bình tĩnh nhảy xéo qua và đưa tay hứng lấy tẩm thân của Cổ Lãnh Vân đang trên đà rơi xuống khi phóng huyệt Ngọc Dung La Sát.

Và chàng nhìn người bằng hữu của phụ thân mình, thấp giọng:

- Bá phụ, hai chân của bá phụ đã bị thương rồi. Hãy yên tâm vận công để cầm máu, còn mọi việc xin giao cho tiểu điệt đối phó.

- Vũ nhi...

Cổ Lãnh Vân gượng cười đáp lại:

- Ta hết sức hối hận vì năm xưa đã cứu nó và nuôi dưỡng nó nên người...

Giọng nói của ông trở nên cực kỳ chua xót:

- Ta đã thành một phế nhân rồi. Vũ nhi, ta sẽ dùng phép "âm dương hấp lực" để bám vào lưng hiền điệt và vận công cầm máu.

Vừa nói, ông vừa bám vào lưng Tần Quan Vũ. Chàng chợt cảm thấy như nhẹ bồng y như là không có ai bám ở sau lưng mình.

Thấy Tần Quan Vũ cố cứu Cổ Lãnh Vân, Ngọc Dung La Sát nhích tới trước mặt chàng trầm giọng nói:

- Tần công tử, xin công tử đừng gánh lấy việc của thiên hạ, vì hành động đó của công tử làm cho tôi khó xử lắm.

Tần Quan Vũ không buồn để ý đến câu nói của ả, chàng khẽ liếc về phía hang đá và dùng phép truyền âm nhập mật nói với Cổ Lãnh Vân:

- Tiểu điệt sửa soạn phá vây đây. Xin bá phụ hãy cẩn thận!

Và chàng vận lực xuống đôi chân, phóng vút ra phía cửa.

Như một giải lụa kéo đi trong gió, ả thị tỳ của Ngọc Dung La Sát lướt vòng qua chặn đầu Tần Quan Vũ và bàn tay ngọc vung lên...

Nhưng chỉ được nửa chừng thì chuồng thể chợt biến thành chỉ lực, ngón tay búp măng như mũi sắt của ả thị tỳ điểm thẳng vào hai đại huyệt Cự Cốt và Phủ Đài của Tần Quan Vũ.

Thủ pháp của ả vừa nhanh vừa mạnh, quả xứng đáng đứng vào hàng võ lâm cao thủ.

Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, lách xéo mình qua, cánh tay phải khẽ cất lên nhưng chuồng tâm không nhả kinh lực, mà lại dùng khủy tay thúc ngược vào hông trái của ả thị tỳ, đồng thời hai ngón tay của chàng xĩa thẳng vào huyệt Dũng Tuyền của ả.

Một chiêu hai thức phản công cùng một lúc như sấm sét.

Ả thị tỳ thét lên một tiếng, chân trái đá thốc lên, hai tay vung ra một lượt ô ạt đánh luôn ba chuồng.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao thủ trọn vẹn sáu chiêu.

Tần Quan Vũ càng đánh càng nôn nóng, chỉ mới một ả thị tỳ mà mình đã thấy khó lòng thủ thắng, nếu đối phương tăng thêm lực lượng thì làm sao thoát khỏi vòng vây?

Biết không thể trù trừ được nữa, chàng hú lên một tiếng thật dài, hai cánh tay uốn chéo vào nhau, lập tức có một đạo kinh lực tuôn ra xô dạt không khí vào vách đá như sóng bủa lên ghềnh.

Thấy bộ hạ sắp táng mạng dưới Huyền Âm thần chưởng của Tần Quan Vũ, Ngọc Dung La Sát lật đật nhích mình qua, và vung tay đón lại.

Ầm!

Một tiếng dội làm rung rinh vách đá, thân hình Tần Quan Vũ chao đảo thật mạnh, lão đảo thoái lui.

Biết đối thủ là người nguy hiểm mà nếu không liệu sống mái thì không làm sao thoát được. Tần Quan Vũ cắn răng dậm phóng mình lên, nhưng Ngọc Dung La Sát đã gườm gườm sắc mặt, khoát tay làm một cử chỉ ngăn cản:

- Tần công tử, hãy khoan đã.

Lợi dụng cơ hội này, Tần Quan Vũ dừng lại ngẫm vận lực và hất mặt lạnh lùng nói:

- Muốn gì thì cứ nói mau, ta không thích lưu lại đây lâu.

Ngọc Dung La Sát gằn giọng:

- Tiệm thiếp sẽ cung kính đưa công tử ra khỏi nơi đây. Chỉ xin công tử hãy để lão kia lại.

Tần Quan Vũ quắc mắt lên như hai tia lửa:

- Đỡ!

Cùng một lúc với tiếng thét, chưởng phong của chàng đã phóng ra như một cơn gió thốc.

Thật là tuyệt diệu, y như một cánh én trong sương, Ngọc Dung La Sát uốn nhẹ mình qua, tránh khỏi tầm chưởng lực và nhìn thẳng vào mặt chàng, thấp giọng nói:

- Công tử hãy dừng tay, tiệm thiếp có điều muốn nói.

Thế đánh dữ dần bị rơi vào khoảng không khiến Tần Quan Vũ giật mình, phải dừng lại quát lên:

- Là một con người lòng dạ như rắn độc phản phúc như thế, ngươi còn gì muốn nói nữa?

Giọng nói của Ngọc Dung La Sát trở nên u oán lạ lùng:

- Tần công tử hoàn toàn không hiểu được lòng của tiện thiếp...

Tiếp theo câu nói đượm buồn, Ngọc Dung La Sát chột mím miệng thở dài sườn sượt.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>